Rada
Evropské unie

Brusel 15. října 2019
(OR. en)

Interinstitucionální spisy:
2018/0213(COD)
2019/0161(COD)
2018/0212(COD)

13116/1/19
REV 1

JUR 591
EUROGROUP 10
ECOFIN 873
UEM 301
CODEC 1481
CADREFIN 343

PŘÍSPĚVEK

Odesílatel:	Právní služba
Příjemce:	Euroskupina v inkluzivním formátu
Předmět:	Rozpočtový nástroj pro konvergenci a konkurenceschopnost: přezkoumání právní situace, vazeb a účinků zmocňovacího ustanovení a mezivládní dohody.

I. ÚVOD

1. Soubor podmínek pro rozpočtový nástroj pro konvergenci a konkurenceschopnost (BICC), který dne 9. října 2019 potvrdila Euroskupina v inkluzivním formátu, obsahuje mimo jiné následující text týkající se financování tohoto nástroje.

„*Discussions on an IGA, whose legal status will be explained in an annex to the summing up letter by the Council Legal Service, will continue at the level of the EWG. The EWG should submit a report covering the need, the content, modalities and the size of an IGA in due time to allow for a final decision in the context of the MFF.*

An enabling clause to be included in the Regulation based on Art 175“

2. V průběhu zasedání Euroskupiny v inkluzivním formátu dne 9. října 2019 byla právní služba Rady vyzvána k objasnění právní situace, vazeb a účinků zmocňovacího ustanovení i mezivládní dohody, na kterou se v tomto souboru podmínek odkazuje. Právní služba Rady byla dále předsedou Euroskupiny požádána, aby své ústní vystoupení reflektovala v písemné formě (jak bylo rovněž připomenuto v souboru podmínek). Tento příspěvek navazuje na tuto žádost.

II. PRÁVNÍ ANALÝZA

3. Účelem zmocňovacího ustanovení, které má být zavedeno v navrhovaném nařízení o BICC, je povolit dodatečné příspěvky členských států do rozpočtu Unie a vyčlenit je na financování výdajů vyplývajících z BICC. Tyto dodatečné příspěvky by byly poskytovány jako vnější účelově vázané příjmy coby výjimka z rozpočtové zásady univerzálnosti podle článku 20 finančního nařízení, podle níž všechny příjmy financují bez rozlišení všechny výdajové položky. Tato výjimka by proto měla být formulována odchylně od zásady univerzálnosti, což je možnost, kterou normotvůrce EU může využít dle svého uvážení, podle vzoru stávajících kategorií vnějších a vnitřních účelově vázaných příjmů uvedených v článku 21 finančního nařízení.

4. Smlouvy EU nebo akt sekundárního práva EU (jako nařízení BICC) však nemohou členské státy právně zavazovat k tomu, aby uzavřely mezivládní dohodu uvedenou v souboru podmínek nebo aby je přiměly k tomu, aby přispívaly do rozpočtu Unie nad rámec svých finančních závazků stanovených v systému vlastních zdrojů. Zmocňovací ustanovení tedy nemůže být základem pro sjednání, podpis a uzavření mezivládní dohody, ve které by se členské státy právně zavázaly k tomu, že budou sdílet a přidělovat vnější příjmy pro účely BICC. Členské státy se jako subjekty mezinárodního práva veřejného mohou samy rozhodnout sjednat, podepsat a uzavřít mezivládní dohodu[1].

5. Souhlas členských států s tím, že budou vázány ustanoveními mezivládní dohody, tedy závisí na jejich vnitrostátních ústavních požadavcích[2].

---

[1] Viz stanovisko právní služby Rady (dokument 5347/19) k návrhu o evropské funkci investiční stabilizace, ve kterém právní služba Rady došla k závěru, že „*právo Unie nemůže členskému státu uložit povinnost uzavřít* [mezivládní dohodu]“. Toto stanovisko rovněž zdůraznilo, že „*čl. 175 odst. 3 SFEU (...) nelze použít k tomu, aby byla od členských států přímo nebo nepřímo požadována úhrada dalších příspěvků ve prospěch Unie nad rámec systému rozhodnutí o vlastních zdrojích.“* (bod 61).

[2] I když v minulosti byly mezivládní dohody v oblasti hospodářské a měnové unie (jako je smlouva o ESM, smlouva o stabilitě, konvergenci a konkurenceschopnosti nebo mezivládní dohoda o převádění příspěvků do Jednotného fondu pro řešení krizí) uzavřeny všemi členskými státy eurozóny, je tato skutečnost důsledkem vůle zachovat politickou soudržnost, a nikoli právní povinností, která by vyplývala ze Smluv nebo sekundárního práva EU.